

Gudrun Schyman: Jag är inte Putinkramare för att jag säger att fred nås genom förhandling

Uppdaterad i går 16:42 Publicerad i går 14:09

Bild 1 av 2

Foto: Lars Lindqvist /TT

Det borde ligga i varje människas intresse att diskutera hur en framtid med fred kan uppnås. Men den intellektuella arenan krymper i takt med att vapenleveranserna till Ukraina ökar, skriver Gudrun Schyman i en replik till Fredrik Ekelund/ Marisol M.

I [en artikel i DN Kultur](#) den 24 augusti uttrycker Fredrik Ekelund/Marisol M sin besvikelse över det hen kallar "vänsterns lama tystnad inför Rysslands grymheter". Hen kritiserar ett antal personer som hen menar "förordar ett slags pacifism, det vill säga en fred på ryska villkor där offer och förövare likställs". Jag nämns som en av de personerna. Efter att i flera medier anklagats för att vara Putinkramare eller förvillad pacifist undrar jag om det över huvud taget finns plats för ett ifrågasättande av den nuvarande militaristiska utvecklingen? Det verkar som att den intellektuella arenan krymper i takt med att vapenleveranserna ökar.

Det vi nu bevittnar är att Ryssland genomför ett folkrättsvidrigt och helt oacceptabelt angreppskrig mot Ukraina. Ett krig som får konsekvenser för hela världen. För Sveriges del har det resulterat i en kraftigt militariserad territoriell säkerhet, byggd på medlemskap i Nato och ett allt tätare vapensamarbete med USA. Det ensidiga fokuset på avskräckning genom vapenmakt och medlemskap i Nato, är en strategi som leder till en upprustningsspiral som ökar osäkerheten och motverkar förebyggande av väpnade konflikter. Ett Natomedlemskap innebär dessutom att gå in i en kärnvapenallians.

Parallellt, och tätt sammantvinnat, accelererar den klimatkris som FN:s generalsekreterare António Guterres beskriver så här: "Vi är på motorvägen mot klimathelvetet med foten hårt på gaspedalen." Härjningarna av extremvädret Hans har tydliggjort också vår utsatthet.

Hur ska vi förhålla oss till Ryssland den dag kriget tar slut?

I ett sådant läge måste vi ställa oss frågor om fortsättningen. Både nationellt och internationellt. Hur många människor ska behöva fly, hur många barn ska behöva bli föräldralösa, hur många människor i fattiga länder ska behöva gå under till följd av den matbrist som kommer av att gröda sitter fast i ukrainska hamnar, hur många ska behöva fly undan extremvädrets konsekvenser och vart ska de ta vägen? Kritiken mot det ekonomiska tänkande som för kortsiktig vinning sätter hela det planetära systemet på spel växer.

Att föra en diskussion om hur en framtid med fred både *på* och *med* jorden ska kunna uppnås, borde ligga i varje människas intresse och kunna föras utan misstänklighöranden om att tillvarata Putins intressen.

Min besvikelse handlar om det. Inte om en odefinierad vänsters tystnad utan om det faktum att vi inte kommit längre. Att vi inte ser. Att vi inte efter all kunskap vi faktiskt har om krigets förödande konsekvenser inte kan prestera bättre än rop på fler vapen.

Jag vill höra en kvalificerad och faktaunderbyggd diskussion om våra framtida relationer och hur vi ska ta oss dit. Hur ska vi förhålla oss till Ryssland den dag kriget tar slut? Det är väl ingen som tror att Ryssland kommer att försvinna från jordens yta, eller? Protester mot krigsekonomin växer i flera länder och vad händer när stödet till Ukraina inte längre är lika stort som nu? Vad händer vid ett presidentskifte i USA?

Allt detta behöver diskuteras. FN:s uppgift är att upprätthålla den internationella freden och säkerheten genom förebyggande diplomati och medling. Det ansvaret måste vi kunna lyfta fram utan misstänklighöranden om att gå Putins ärenden.

Målet måste vara demokrati och självbestämmande i Ukraina och vägen dit måste oundvikligen gå via förhandlingar. Ju förr, desto bättre.

Läs mer:

[Fredrik Ekelund/Marisol M: Vänsterns lama tystnad inför Rysslands grymheter är slående](#)

Text

Gudrun Schyman

Aktiv i fredsrelsen sedan 80-talet och tidigare partiledare för Feministisk initiativ och Vänsterpartiet.